

RIL - Recurs in interesul legii, Recurs ICCJ

Decizia nr. III din 23 mai 2005 cu privire la intelesul ce trebuie atribuit actelor la care se refera art. 197 alin. 1 si art. 198, precum si art. 201 din Codul penal

Publicata in **Monitorul Oficial nr. 867/2005 - M. Of. nr. 867 / 27 sept. 2005**

Dosar nr. 3/2005

Sub presedintia domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, presedintele Inaltei Curti de Casatie si Justitie

Inalta Curte de Casatie si Justitie constituita in Sectii Unite, conformandu-se dispozitiilor art. 23 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara, s-a intrunit in vederea examinarii recursului in interesul legii, formulat de procurorul general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, cu privire la intelesul ce trebuie atribuit actelor la care se refera art. 197 alin. 1 si art. 198, precum si art. 201 din Codul penal.

Sectiile Unite au fost constituite cu respectarea cerintelor legii, fiind prezenti 83 de judecatori din totalul de 111 in functie.

Procurorul general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie a sustinut recursul in interesul legii, cerand sa fie admis in sensul de a se stabili ca infractiunea de viol are ca element material raportul sexual intre persoane de sex diferit, precum si relatiile homosexuale intre barbati sau intre femei, iar infractiunea de perversiune sexuala are ca element material orice alte acte privind viata sexuala decat raportul sexual sau relatiile homosexuale.

SECTIILE UNITE,

deliberand asupra recursului in interesul legii, constata urmatoarele:

In legatura cu aplicarea dispozitiilor art. 197 alin. 1, art. 198 si ale art. 201 din Codul penal, instantele judecatoresti nu au un punct de vedere unitar, pronuntandu-se in mod diferit cu privire la intelesul expresiei *act sexual, de orice natura, cu o persoana de sex diferit sau de acelasi sex* in sensul prevederilor art. 197 alin. 1 si art. 198 din Codul penal, precum si cu privire la intelesul atribuit expresiei *acte de perversiune sexuala* prin art. 201 din Codul penal.

Astfel, unele instante s-au pronuntat in sensul ca prin *act sexual, de orice natura, cu o persoana de sex diferit sau de acelasi sex* se intelege orice modalitate de obtinere a unei satisfactii sexuale, atat prin raport sexual cu o persoana de sex diferit sau prin relatii sexuale cu o persoana de acelasi sex, cat si prin orice alt act, susceptibil a fi considerat chiar si de perversiune sexuala, daca a fost savarsit prin strangerea unei persoane sau profitand de imposibilitatea ei de a se apara ori de a-si exprima vointa.

Alte instante, dimpotriva, s-au pronuntat in sensul ca prin *act sexual, de orice natura, cu o persoana de sex diferit sau de acelasi sex*, in acceptiunea prevederilor art. 197 alin. 1 si art. 198 din Codul penal, se intelege orice modalitate de obtinere a unei satisfactii sexuale prin folosirea sexului sau actionand asupra sexului, intre persoane de sex diferit sau de acelasi sex, evident prin strangere sau profitand de imposibilitatea persoanei respective de a se apara ori de a-si exprima vointa.

Aceste din urma instante au procedat corect.

Potrivit art. 197 alin. 1 din Codul penal, infractiunea de viol consta in *Actul sexual, de orice natura, cu o persoana de sex diferit sau de acelasi sex, prin strangerea acesteia sau profitand de imposibilitatea ei de a se apara ori de a-si exprima vointa*.

Rezulta deci ca, in intelesul art. 197 alin. 1 din Codul penal, orice modalitate in care au loc raporturile sexuale intre persoane de sex diferit, precum si relatiile sexuale intre persoane de acelasi sex constituie act sexual.

Dar, spre deosebire de actul de perversiune sexuala, actul sexual inseamna, in primul rand, penetratia sexuala, indiferent daca se realizeaza prin conjunctie corporala intre agresor si victima sau prin folosirea unui corp strain, iar daca oricare dintre aceste acte are loc prin una dintre formele de strangere mentionate in art. 197 alin. 1 din Codul penal, fapta constituie infractiunea de viol.

In aceasta privinta, este de observat ca, in cazul actelor sexuale savarsite intre persoane de acelasi sex, infractiunea de viol se realizeaza prin strangerea victimei la oricare dintre relatiile ce se practica in acest scop intre barbati sau intre femei, cum sunt sodomia, felatia sau cunilingusul, impunandu-se sublinierea ca, daca asemenea practici ar fi considerate doar acte de perversiune sexuala, nu s-ar mai justifica reglementarea de la art. 197 alin. 1 din Codul penal, prin care s-a incriminat si violul intre barbati sau intre femei.

Tot astfel, mai este de observat ca victima infractiunii de viol, atat in cazul cand are acelasi sex cu agresorul, cat si atunci cand este de sex diferit, poate fi obligata fie sa suporte actul sexual din partea faptuitorului, fie sa indeplineasca ea insasi actul sexual, sub strangere, asupra acestuia.

Celelalte practici sexuale care, fiziologic, nu sunt apte sa produca orgasm si, deci, nu pot fi considerate *acte sexuale* in acceptiunea legii, constituie acte de perversiune sexuala, cum ar fi mangaierile obscene, fetisismul, voyeurismul, exhibitionismul si bestialitatea.

Prin natura ei, perversiunea sexuala consta in practicarea de acte nefiresti privind viata sexuala, diferite de cele cu caracter homosexual, concretizate in manifestari aberante ale instinctului sexual, prin care nu se urmareste realizarea unui raport sexual, ci doar obtinerea excitatiei sexuale nefinalizate.

In raport cu prevederile art. 201 din Codul penal, perversiunea sexuala viciu, care consta in practicarea de acte lascive, obscene, de lubricitate, in tendinta de a obtine satisfactii ale instinctului sexual in afara a ceea ce este admis ca firesc, este necesar sa intervina reactiunea penala numai atunci cand actele de perversiune sexuala au fost savarsite in public sau au produs scandal public.

Spre deosebire de perversiunea sexuala viciu, perversiunea sexuala ca manifestare anormala, tinand de psihopatologia sexuala, poate duce la savarsirea unor fapte deosebit de periculoase contra persoanei, ceea ce face necesar un tratament penal diferentiat si eficient, care sa indeplineasca si rolul de a preveni astfel de manifestari.

Intre aceste forme de perversiune sexuala ce vizeaza in mod vadit anormalitatea s-au remarcat, prin frecventa si trasaturi distinctiv, urmatoarele: sadismul, care consta in provocarea excitatiei sexuale prin producerea de suferinta victimei; masochismul, la care satisfactia sexuala este determinata numai de suportarea de catre subiect a unei dureri fizice; vampirismul, la care excitatia sexuala este produsa de vederea sangelui victimei; mixoscopia, in cazul careia excitatia sexuala este provocata de vederea actului sexual practicat intre alte persoane sau la privirea nuditatii.

Asemenea manifestari, cu vadit caracter patologic, necesita nu numai alegerea celor mai adecvate masuri de coercitiune penala, ci pun, nu rareori, problema verificarii responsabilitatii persoanelor in cauza si, evident, a stabilirii masurilor de siguranta ce se impune a fi luate.

Asa fiind, in raport cu considerentele sus-aratate, se impune concluzia ca prin *act sexual de orice natura*, susceptibil a fi incadrat in infractiunea de viol prevazuta de art. 197 din Codul penal si, respectiv, in infractiunea prevazuta de art. 198 din acelasi cod, se intelege orice modalitate de obtinere a unei satisfactii sexuale prin folosirea sexului sau actionand asupra sexului, intre persoane de sex diferit sau de acelasi sex, prin constrangere sau profitand de imposibilitatea persoanei de a se apara ori de a-si exprima vointa, iar prin *acte de perversiune sexuala*, in acceptiunea prevederilor art. 201 din Codul penal, se intelege orice alte modalitati de obtinere a unei satisfactii sexuale.

In consecinta, in temeiul dispozitiilor art. 23 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciara si ale art. 414² din Codul de procedura penala, urmeaza a se admite recursul in interesul Legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie si a se decide in sensul concluziei mentionate.

DECIZIE

PENTRU ACESTE MOTIVE In numele legii

DECID

Admit recursul in interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie.

In aplicarea dispozitiilor art. 197 alin. 1, cu referire la art. 198 si 201 din Codul penal, stabilesc:

1. Prin act sexual de orice natura, susceptibil a fi incadrat in infractiunea de viol prevazuta de art. 197 din Codul penal, se intelege orice modalitate de obtinere a unei satisfactii sexuale prin folosirea sexului sau actionand asupra sexului, intre persoane de sex diferit sau de acelasi sex, prin constrangere sau profitand de imposibilitatea persoanei de a se apara ori de a-si exprima vointa.

2. Prin acte de perversiune sexuala, in acceptiunea prevederilor art. 201 din Codul penal, se intelege orice alte modalitati de obtinere a unei satisfactii sexuale decat cele aratate la pct. 1.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 2 din Codul de procedura penala.

Pronuntata in sedinta publica, azi, 23 mai 2005.